

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 352)

Sep (2) / 2021

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	13
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	22

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்த்ரம்

(பகுதி – 172)

29. ஸங்க்யாநந்த்யம் ஸஹஸ்ரம் ஸ்யாதராநந்த்யம் தத் உச்யதே

வர்மாஸ்த்ரயோ: ஸ்வரூபம் ச தர்சிதம் தே புரந்தர

பொருள் – “ஸஹஸ்ரம்” என்பது “எண்ணற்ற” என்பதைக் குறிப்பதாகும். இது ஸுதர்சனத்தில் உள்ள ஆரங்களாகும். புரந்தரனே! உனக்கு நான் வர்மம் மற்றும் அஸ்த்ரம் ஆகியவற்றின் ஸ்வரூபம் குறித்து உனக்கு நான் முன்பே கூறினேன்.

30. த்ருவச்ச ப்ரணவ: அஸ்யாதி: பூர்வமேவ நிரூபித:

ஏவமேவ மஹாமந்த்ர: சப்தப்ரஹ்மோக்கதோ

பொருள் – க்ரியாசக்தியின் தொடக்கமாக ப்ரணவம் அல்லது த்ருவம் உள்ளதாக நான் முன்பே நிரூபித்தேன். இப்படியாக இந்த மஹாமந்த்ரமானது, சப்தப்ரஹ்மத்தின் முழு சக்தியையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்கிறது.

31. அதர்வணீ மஹாசக்தி: க்ரியாசக்தி: ப்ரியா தநு:

த்ரயீஸாரோ ஹி அர்த்தவாக்யா பஞ்சபர்வா மஹாச்ருதி:

32. மந்த்ரேண ஸூயதே அநேந ஸாரேணேவ வநஸ்பதி:

அஸ்ய த்வங்கவிதாநஜ்ஞா: ஷடங்காநி ப்ரசக்ஷதே

பொருள் – அதர்வண வேதத்தில் உள்ள இந்த மஹாசக்தியானது, க்ரியாசக்தியின் ப்ரியமான சரீரமாக உள்ளது. மஹாச்ருதி எனக் கொண்டாடப்படும் அதர்வண

வேதமானது, ஐந்து பகுதிகளைக் கொண்டதாகும் (இவை நசுஷத்ரம், விதாநம், விதிவிதாநம், ஸம்ஹிதை மற்றும் சாந்தி). இதுவே மற்ற மூன்று வேதங்களுடைய ஸாரமாக உள்ளது. ஒரு மரத்தை உரம் எவ்விதம் வளர்க்கிறதோ அதே போன்று, இந்த மூன்றும் இதனால் வளர்க்கப்படுகின்றன. சாஸ்த்ரங்களுடைய அமைப்பை அறிந்தவர்கள், இது ஆறு அங்கங்களைக் கொண்டதாக உள்ளது என்கிறார்கள்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 39)

[காமன் தனது அச்சத்தை மறைத்துக் கொண்டு, தனது மனைவியை நோக்கியபடி] ப்ரியமானவளே! மோஹனுடைய விரோதிகளுக்கு அரசனாகிய விவேகன், தனது மனைவியான ஸுமதியுடன் கூடியவனாக, நம்மிடம் வருகிறான்.

62. முகுலயதி விவித்ஸாம் மோஹ வித்வம்ஸம் இச்சந்

விம்ருசதி நிகமாந்தாந் வீக்ஷதே மோக்ஷதர்மாந்

நிசமயதி ச கீதாம் நித்ய போகாந்த பக்த்யா

குணபரிஷதவேக்ஷீ குப்தமந்த்ரோ விவேக:

பொருள் - (இந்த விவேகன்) தனது ஐயங்கள் அனைத்தும் நீங்கப்பெற்றவனாக உள்ளான். மோஹனை அழிக்க விருப்பம் கொண்டவனாக, வேதாந்தங்களை நன்றாக ஆராய்கிறான். மோக்ஷம் பெறுவதற்கான மார்க்கத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் கர்மங்கள் குறித்துப் படிக்கிறான். சமநிலை கொண்டவனாக, திருஅஷ்டாக்ஷரத்தை பிறர் அறியாவண்ணம் உச்சரித்தபடி உள்ளான். குலையாத பக்தியுடன் கீதையை எப்போதும் அறிகிறான்.

63. ப்ரத்யங்க்முகீம் ஸுமதி தீப்திம் இஹ ப்ரசிந்வந்

ப்ராப்தோதய: அப்யமிதராகபலோபபந்ந:

க்ஷாம்யந் அஹங்க்ருதி மயீமவசோ ஹிமாநீம்

பாஸ்வாநஸௌ பஜதி விஷ்ணுபதம் விவேக:

பொருள் – மேலும், உதயமாகும் சூரியன் சிவந்த ஒளியுடன், தனது கிரணங்களுடன் மேறு நோக்கி வானத்தில் நகர்ந்தபடி, பனியை விலக்கியபடி செல்கிறான். இதனைப் போன்றே விவேகனும் தனது மனைவியான ஸுமதி என்னும் ஒளியைப் பெருக்கியபடி உள்ளான். வேறு பற்றுதல் ஏதும் இன்றி, பரமாத்மாவிடம் மட்டுமே ஆழ்ந்த பற்றுதலை வளர்த்தபடி உள்ளான். அஹங்காரத்தைத் தன்வசப்படுத்தியுள்ளான். விஷ்ணுவின் உயர்ந்த திருவடிகளை நாடியபடி உள்ளான்.

[காமன் தொடர்ந்து] நம்முடைய விரோதி வரும்போது, நாம் இங்கு இருத்தல் என்பது சரியல்ல. மேலும் இவனை இப்போது நாம் சந்திப்பது சரியான தருணம் அல்ல. நமக்கு இப்போது துணையாக யாரும் இல்லை (என்று உரைத்து வெளியேறினான்).

மிசர்விஷ்கம்பம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 50)

113. பூதங்களில் ஆகாசமவகாச ஹேது; வாயு வஹநாதி ஹேது; தேஹஸ்ஸு பசநாதி ஹேது; ஜலம் ஸேசந பிண்டகரணாதி ஹேது; ப்ருதிவி தாரணாதி ஹேது என்பர்கள்.

அவதாரிகை - பூதபஞ்சகங்களுக்கும் தனித்தனியே விநியோகங்களை தர்சிப்பிக்கிறார்.

விளக்கம் - பஞ்ச பூதங்களுக்கும், அவற்றின் தனித்தனியான பயன்களைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பூதங்களில் ஆகாசம் அவகாச ஹேது) அதாவது ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்திதி கமநாதிகளுக்கு இடங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவிது, ஆகாசத்துக்கு விநியோகமென்கை. “அஸ்ய தேஹஸ்ய வியதோ லாகவம் ஸௌசக்ஷம்யமேவ ச, சப்த: ச்ரோத்ரம் பலம் ப்ரஹ்மந் ஸுஷிரத்வம் விவித்ததா” என்று இதுக்கு அநேக விநியோகங்களுண்டாயிருக்க இதொன்றையும் அருளிச்செய்தது, இதிலுடைய ப்ராதாந்யத்தைப் பற்ற, இதுதான் மற்றையவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம்.

விளக்கம் - (பூதங்களில் ஆகாசம் அவகாச ஹேது) - அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் இருப்பு, நகர்தல் போன்றவற்றுக்கு இடம் அளித்தல் என்பதே ஆகாயத்தின் தொழில் ஆகும். ப்ரஹ்மபுராணம் - அஸ்ய தேஹஸ்ய வியதோ லாகவம் ஸௌசக்ஷம்யமேவ ச, சப்த: ச்ரோத்ரம் பலம் ப்ரஹ்மந் ஸுஷிரத்வம் விவித்ததா -

நமது சரீரத்திற்கு எடை குறைவான தன்மை, நுட்பமாக உள்ள தன்மை, சப்தம் செவி மற்றும் வலிமை கொண்டதாக உள்ள தன்மை, துளைகளை உடைய தன்மை மற்றும் இடைவெளி கொண்டதாக உள்ள தன்மை ஆகிய பலவும் சரீரத்திற்கு ஆகாயத்திலிருந்து ஏற்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, ஆகாயத்திற்குப் பல பயன்கள் உள்ளன. ஆயினும் இதற்கு அவகாசம் என்பதை மட்டுமே ஏன் அருளிச்செய்தார் என்றால், இதன் முதன்மையான தொழிலை உணர்த்தவே ஆகும். இது மற்ற பூதங்களுக்கும் பொருந்தும்; அதாவது அவை குறித்தும் கூறப்பட்டதாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (வாயு வஹநாதி ஹேது) வஹநம் வஹிக்கை. ஆதி சப்தத்தாலே வ்யூஹந சேஷ்டாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இதுதான் “வாயோஸ் ஸ்பர்சேந்த்ரியஞ் சேஷ்டாம் கார்க்கச்யம் ஸ்பர்சமேவ ச, வ்யூஹநம் வஹநம் தேஹஸ் ஸ்வீகரோதி ஸ்துத்தம்” என்று சொல்லப்பட்டதிறே.

விளக்கம் - (வாயு வஹநாதி ஹேது) - “வஹநம்” என்றால், “பொருளை ஓர் இடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்கு எடுத்துச் செல்லுதல்” என்று பொருள். “வஹநாதி” என்பதில் உள்ள “ஆதி - தொடக்கமாக” என்பதன் மூலம், அடைதல் போன்றவற்றைக் கூறியது. இந்தக் கருத்தானது, “வாயோஸ் ஸ்பர்சேந்த்ரியஞ் சேஷ்டாம் கார்க்கச்யம் ஸ்பர்சமேவ ச, வ்யூஹநம் வஹநம் தேஹஸ் ஸ்வீகரோதி ஸ்துத்தம் - ஸ்பர்ச இந்த்ரியம், அசைத்தல், உறுதியுடன் இருத்தல், ஸ்பர்சம், உலவுதல், எடுத்துச் செல்லுதல் போன்ற பலவற்றையும் சரீரமானது வாயுவிலிருந்து கொள்கிறது” என்று கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (தேஜஸ்ஸு பசநாதி ஹேது) பசநமாவது பாகம் பண்ணுகை. ஆதி சப்தத்தாலே ஒளஷ்ண்ய ப்ரகாசாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இதுவும், “அக்நேரௌஷ்ண்யம் ப்ரகாசத்வம் ரூபேந்த்ரியமமர்ஷணம், ஸந்தாப செளர்ய தைக்ஷண்யாநி வர்ணம் பசந சக்திதாம்; ஆதத்தே ஸஹஸா தேஹஸ் ஸாஹஸஞ்ச த்விஜர்ஷப” என்று கதிதமாயிற்று.

விளக்கம் - (தேஜஸ்ஸு பசநாதி ஹேது) - பசநம் என்றால் சமைத்தல். இங்குள்ள “ஆதி” என்பதன் மூலம், உஷ்ணம் மற்றும் ப்ரகாசம் கூறப்பட்டது. இந்தக்

கருத்தானது, “அக்நேரௌஷ்ணயம் ப்ரகாசத்வம் ரூபேந்த்ரியமமர்ஷணம், ஸந்தாப செளர்ய தைசஷ்ணயாநி வர்ணம் பசந சக்திதாம்; ஆதத்தே ஸஹஸா தேஹஸ ஸாஹஸஞ்ச த்விஜர்ஷப - உஷ்ணமாக இருத்தல், ஒளி பொருந்தி இருத்தல், கண்கள், பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமை, தாபம், செளர்யம், தீசஷ்ணயம், நிறம், சமைக்கும் திறன், சாகசம் ஆகியவற்றை இந்தச் சரீரமானது அக்னியிடமிருந்து பெறுகிறது”, என்று கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (ஜலம் ஸேசந பிண்டகரணாதி ஹேது) ஸேசநமாவது நனைக்கை. பிண்டகரணமாவது திரட்டுகை. ஆதி சப்தத்தாலே சைத்ய மார்தவாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இதுவும் “அத்ப்யச் சைத்யம் ஸமாதத்தே ஸ்நிக்தத்வம ரஸநேந்த்ரியம் ப்ரஸாதம் மார்தவம் பிண்டகரணம் க்லேதநஞ்ச வை” என்று அபிஹிதமாயிற்று.

விளக்கம் - (ஜலம் ஸேசந பிண்டகரணாதி ஹேது) - ஸேசநம் என்றால் நனைத்தல் என்று பொருள்; பிண்டகரணம் என்றால் திரட்டுதல் என்று பொருள். “ஆதி” என்பதன் மூலம் குளிர்ச்சி, மென்மை போன்றவை கூறப்பட்டது. இந்தக் கருத்தானது, “அத்ப்யச் சைத்யம் ஸமாதத்தே ஸ்நிக்தத்வம ரஸநேந்த்ரியம் ப்ரஸாதம் மார்தவம் பிண்டகரணம் க்லேதநஞ்ச வை - குளிர்ச்சி, மென்மை, சுவை இந்த்ரியம், தெளிவு, மெழுகு போன்ற தன்மை, திரட்டும் தன்மை, நனைக்கும் தன்மை போன்றவற்றைச் சரீரமானது நீரிலிருந்து பெறுகிறது”, எனப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (ப்ருதிவி தாரணாதி ஹேது, என்பர்கள்) தாரணம் தரிக்கை. ஆதி சப்தத்தாலே மூர்த்திமத்த்வ குருத்வாதிகளைச் சொல்லுகிறது. “பூமேர் கந்த குணம் க்ராணம் கரிமாணஞ்ச தாரணம், மூர்த்திமத்த்வம் ஸஹிஷ்ணுத்வம் ஸ்வீகரோதி யதாததம்” என்று இதுவும் வ்யாஹ்ருதமாயிற்று. “என்பர்கள்” என்றது, தத்வவித்துக்கள் சொல்லுவர்கள் என்றபடி.

விளக்கம் - (ப்ருதிவி தாரணாதி ஹேது, என்பர்கள்) - தாரணம் என்றால் தாங்குதல் என்று பொருள். ஆதி என்பதன் மூலம் உருவத்துடன் இருத்தல், பெரியதாக உள்ள தன்மை, பொறுமை ஆகியவை கூறப்பட்டது. இந்தக் கருத்தானது, “பூமேர் கந்த

குணம் க்ராணம் கரிமாணஞ்ச தாரணம், மூர்த்திமத்தவம் ஸஹிஷ்ணுத்வம் ஸ்வீகரோதி யதாததம் - மணம் என்ற தன்மை, மூக்கு, பெரியதாக உள்ள தன்மை, தாங்கும் தன்மை, உருவம் கொண்டிருத்தல், பொறுமை போன்றவற்றைச் சரீரமானது பூமியிலிருந்து பெறுகிறது” என்று கூறப்பட்டது. “என்பர்கள்” என்பதன் மூலம், “இப்படியாகத் தத்வங்கள் குறித்து அறிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள்” எனப்பட்டது.

114. ச்ரோத்ராதி ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களைந்துக்கும், அடைவே சப்தாதிகளைந்தையும் க்ரஹிக்கை தொழில்; வாகாதி கர்மேந்த்ரியங்களைந்துக்கும், விஸர்க சில்பகத்யுக்திகள் தொழில்; மநஸ்ஸு இவையித்தனைக்கும் பொது.

அவதாரிகை - இனி ஏகாதச இந்த்ரியங்களுடைய வருத்தி பேதத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல்.

விளக்கம் - அடுத்து பதினொரு இந்த்ரியங்களுடைய செயல்களில் உள்ள வேறுபாடுகளை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ச்ரோத்ராதி இத்யாதி) ச்ரோத்ரத்துக்கு சப்த க்ரஹணமும், த்வகிந்த்ரியத்துக்கு ஸ்பர்ச க்ரஹணமும், சக்ஷுஸ்ஸுக்கு ரூப க்ரஹணமும், ஜிஹ்வைக்கு ரஸ க்ரஹணமும், க்ராணத்துக்கு கந்த க்ரஹணமும் தொழில். “த்வக் சக்ஷுர் நாஸிகா ஜிஹ்வா ச்ரோத்ரமத்ர து பஞ்சமம், சப்தாதீநாமவாப்த்யர்த்தம் புத்தி யுக்தாநி வை த்விஜ” என்னக் கடவதிநே. இந்த ச்லோகத்தில், இந்த்ரியங்களை வ்யுத்த்ரமமாக எடுக்கையாலே, இன்னத்துக்கு இன்னது விஷயமென்கிற நியமம் ந்யாயங்கொண்டு நிச்சயிக்கவேணும். ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களுக்கு சப்தாதிகளை க்ரஹிக்கை தொழிலென்னும் இவ்வளவே ப்ரகாசிப்பது.

விளக்கம் - (ச்ரோத்ராதி இத்யாதி) - செவிகளுக்குக் கேட்பது, தோலுக்குத் தீண்டுவது, கண்களுக்கு உருவங்களைக் காண்பது, நாக்கிற்கு சுவைப்பது மற்றும் மூக்கிற்கு மணத்தைப் பெறுவது போன்றவை செயல்களாகும். ஸ்ரீவிபு. (1-2-48) -

த்வக் சசஷுர் நாஸிகா ஜிஹ்வா ச்ரோத்ரமத்ர து பஞ்சமம், சப்தாதீநாமவாப்த்யர்த்தம் புத்தி யுக்தாநி வை த்விஜ - சரீரத்தில் உள்ள தோல், கண், மூக்கு, நாக்கு மற்றும் காது ஆகிய ஐந்தும், சப்தம் முதலான புலன்களை அடையும் விதமாக புத்தி தத்வத்துடன் சேர்ந்துள்ளன – என்பது காண்க. இந்த ச்லோகத்தில், இந்திரியங்களை வரிசை இன்றிக் கூறுவதால், “இன்னதற்கு இன்ன தொழில்” என்பதை முறைப்படுத்தி அறிதல் வேண்டும். ஞானத்தை உண்டாக்கும் இந்திரியங்களுக்கு, சப்தம் போன்றவற்றை அறிதல் என்பது தொழில் என்ற அளவில் மட்டுமே இங்கு கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (வாகாதி இத்யாதி) இப்படி வ்யுத்க்ரமமாக அருளிச்செய்தது, வாக்ய ஸ்வாரஸ்யத்துக்காக. இத்தால் வாக்குக்கு உக்தியும், பாணிக்கு சில்பமும், பாதத்துக்கு கதியும், உபஸ்த்தபாயுக்களுக்கு ஜல மல விஸர்ஜநமும் தொழிலென்கை. “பாயூபஸ்த்தௌ கரௌ பாதௌ வாக் ச மைத்ரேய பஞ்சமீ, விஸர்க் சில்பகத்யுக்தி கர்ம தேஷாஞ்ச கத்யதே” என்னக் கடவதிறே. (மநஸ்ஸு இவையித்தனைக்கும் பொது) அதாவது ஜ்ஞானேந்திரியங்கள் ஸ்வஸ்வ விஷயங்களை க்ரஹிக்கும்போதும், கர்மேந்திரியங்கள் ஸ்வஸ்வ கர்மங்களைப் பண்ணும்போதும், மநஸ் ஸஹகாரம் வேண்டுகையாலே, உபயாத்மகமான மநஸ்ஸு இவையித்தனைக்கும் ஸாதாரணமாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - (வாகாதி இத்யாதி) – இவ்விதம் “வாக்கு முதலான” என வரிசையாகக் கூறாமல், வரிசை மாற்றி அருளிச்செய்தது ஏனென்றால் வாக்கியத்தின் சுவை மாறாமல் இருப்பதற்காகவே ஆகும். இதன் மூலம் வாக்கிற்குப் பேசுதல், கைகளுக்குப் பொருளைத் தூக்குதல், கால்களுக்கு நடத்தல், மர்மக்குறிகளுக்கு சிறுநீர் மற்றும் மலம் வெளியேற்றுதல் ஆகியவையே தொழில் எனப்பட்டது. ஸ்ரீவிபு. (1-2-50) - பாயூபஸ்த்தௌ கரௌ பாதௌ வாக் ச மைத்ரேய பஞ்சமீ, விஸர்க் சில்பகத்யுக்தி கர்ம தேஷாஞ்ச கத்யதே – மலமூத்ர கருவிகள், கைகள், கால், வாக்கு ஆகிய ஐந்தும் மலம் மற்றும் சிறுநீர் கழித்தல், பொருளை எடுத்தல், நடத்தல் மற்றும் பேசுதல் என்பதான தொழில் புரிகின்ற கர்ம இந்தத்ரியங்கள் – எனப்பட்டது. (மநஸ்ஸு இவையித்தனைக்கும் பொது) - ஞானேந்திரியங்கள் தங்கள் தங்கள் விஷயங்களை அறியும்போதும், கர்மங்கள் தங்கள் தங்கள்

தொழில்களைச் செய்யும்போதும், அவை மனதுடைய துணையைக் கொண்டுள்ளன. ஆகவே இரண்டு வகையான இந்திரியங்களுக்கும் மனத்தின் துணையானது அவசியம் என்பதால், மனம் இவை இரண்டிற்கும் பொதுவானது என்று கொள்ளவேண்டும்.

115. ஆகாசாதி பூதங்களுக்கு, அடைவே சப்தாதிகள் குணங்களாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - ஜ்ஞானேந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களாகச் சொல்லப்பட்ட சப்தாதிகள் ஐந்தும் ஆகாசாதிகளுக்கு ப்ரதிநியத குணங்களாயிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - ஞானேந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களாகக் கூறப்பட்ட சப்தம் போன்ற ஐந்தும், ஆகாசம் முதலானவற்றுக்கு, அந்தந்த குணங்களாக உள்ள விதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆகாசாதி பூதங்களுக்கு) இத்யாதியால். அதாவது ஆகாசகுணம் சப்தம், வாயுகுணம் ஸ்பர்சம், அக்நிகுணம் ரூபம், ஜலகுணம் ரஸம், பூகுணம் கந்தம் என்றபடி.

விளக்கம் - ஆகாசத்தின் குணம் - சப்தம், வாயுவின் குணம் - தீண்டுதல், அக்னியின் குணம் - ரூபம், நீரின் குணம் - சுவை மற்றும் பூமியின் குணம் - மணம் என்பதாகும்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 317)

4-9-4 கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாகக்
கொள்ளென்று தமம் மூடும் இவையென்னவுலகியற்கை
வள்ளலே! மணிவண்ணா உனகழற்கே வரும் பரிசு
வள்ளல் செய்தடியேனை உனதருளால் வாங்காயே

பொருள் - “என்னை எடுத்துக் கொள்வாயாக, என்னை எடுத்துக் கொள்வாயாக”
என்று மேன்மேலும் வளர்ந்தபடி உள்ளதான பெரிய ஐச்வர்யமானது, நெருப்பு
போன்று அழித்தபடி உள்ளது; ஆயினும், “இனியும் வருகின்ற ஐச்வர்யத்தை
ஏற்பாய்” என்று மூடுகின்ற அறியாமையில் உள்ள இந்த உலகின் இயற்கைதான்
என்னே! எல்லையற்ற வள்ளல்தன்மை உடையவனும், நீலரத்னம் போன்று
காண்பதற்கு இனிமையான வடிவும் கொண்டவனே! இப்படிப்பட்ட உனது
திருவடிகளில் மட்டுமே நான் வரும்படி எனக்கு உனது தாராள குணத்தை அருளி,
உனக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவன் என்றுள்ள என்னை உனது க்ருபையால்
கைக்கொள்ளவேண்டும்.

அவதாரிகை - “சேதநர், ஐச்வர்யத்தை விரும்பினால் அது விநாச ஹேதுவாகக் காணா நிற்கச் செய்தே, திரியவும் அந்த ஐச்வர்யத்தை விரும்புகையே ஸ்வபாவமாம்படி இருக்கிற இதுக்கு ஹேது ஏதோ? நான் இது கண்டு பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன்; என்னை முன்னம் இவர்கள் நடுவில் நின்று வாங்கவேணும்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - “செல்வத்தை விரும்பினால் அது அழிவிற்கான காரணமாக அமைவதைக் கண்டாலும், மக்கள் அந்த ஐச்வர்யத்தை விரும்புதல் என்பதையே தங்கள் இயல்பாகக் கொண்டுள்ளனர். இதற்கான காரணம் என்னவோ? இதனைக் கண்டு என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலவில்லை. ஆகவே இவர்கள் நடுவிலிருந்து என்னை நீ முதலில் வெளியே எடுக்கவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கொள்ளென்று இத்யாதி) இவன்தான் அர்த்தியாதிருக்கச் செய்தேயும், “கொள், கொள்” என்று மொண்டெழுபாளை போலே கிளர்ந்து வருகிற நிரவதிக ஸம்பத்தானது. (நெருப்பாக) நிச்சேஷமாக நசிக்கவென்னுதல்; தனக்கு விநாச ஹேதுவாக வென்னுதல். ஐச்வர்யம் விநாச ஹேது ஆகையாவதென்? என்னில், “இவன் ஜீவிக்கிறான்” என்கிற இது கேட்டுப் பொறுக்கமாட்டாமையிறே பிறர் இவனை அழியச்செய்வது. இப்படி ஐச்வர்யம் விநாச ஹேதுவாகக் காணச்செய்தேயும், பிறர் இவனை “கொள், கொள்” என்று ப்ரேரிக்க, தமோபிபூதனாய், துராசையாலே முன்பு விநாச ஹேதுவான அத்தை ஸ்வீகரியாநிற்கும். திரியவும் அதை ஸ்வீகரிக்கிறது தமோகுணாபி பூதராயிறே. அன்றிக்கே, கொள்ளென்று ப்ரேரிக்கிறது மநஸ்ஸாகவுமாம்; அன்றிக்கே, “இது விநாச ஹேதுவாம்” என்று அறியச் செய்தேயும், தன்னுடைய ஹ்ருதயமானது தமோகுணாபி பூதமாய், “அத்தைக் கொள்” என்று ப்ரேரித்து இவனை ஸ்வீகரிப்பிக்கும், இதினுடைய பலம். “ஹதே பீஷ்மே ஹதே த்ரோணே ஹதே கர்ணே மஹாரதே ஆசாபலவதீ ராஜந் சல்யோஜேஷ்யதி பாண்டவாந்” அதிரத மஹாரதரடையப் பட்டுப்போகாநிற்கச் செய்தேயும், பின்னையும் சல்யனைக் கொண்டே பாண்டவர்களை ஜயிக்கப் பார்த்தானிறே துர்யோதநன்.

விளக்கம் - (கொள்ளென்று இத்யாதி) - ஒருவன் வேண்டி நிற்காமல் உள்ளபோதிலும், “ஏற்பாயாக, ஏற்பாயாக” என்று ஏற்றம் இறைக்கப் பயன்படும் பாணை போன்று மேலே மேலே எழுந்தபடி உள்ளதான அளவற்ற செல்வமானது. (நெருப்பாக) - எந்தவிதமான மீதமும் இன்றி முற்றிலுமாக அழியும்படியாக. அல்லது ஒருவனுடைய அழிவிற்குக் காரணமாக. “ஆனால் ஐச்வர்யம் எவ்விதம் அழிவிற்குக் காரணமாகிறது?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “இவன் நன்றாக வாழ்கிறான்” என்று அறிந்தவுடன், அதனைக் கண்டு பொறுக்க முடியாத ஒரு சிலர், அவனை அழிக்க முற்படுவர். இவ்விதம் செல்வமானது அழிவிற்கான காரணமாக உள்ளதைக் கண்டபோதிலும், மற்றவர்கள் இவனை “செல்வத்தை ஏற்பாயாக, ஏற்பாயாக” என்று தூண்டுகிறார்கள். அப்போது, அறிவின்மையால் மூடப்பட்டவனாக, பேராசையின் விளைவாக, முன்பு அழிவதற்கான காரணமாக உள்ள அதனை ஏற்கிறான். இவ்விதம் மீண்டும் செல்வத்தை விரும்புதல் என்பது அறிவின்மையால் மூடப்பட்டதால் ஆகும். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். “ஏற்பாயாக” என்று தூண்டுவது மற்றவர்கள் அல்லாமல், ஒருவனுடைய மனமே ஆகும் என்றும் கூறலாம். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். “செல்வமானது அழிவிற்கான காரணம்” என்று அறிந்தபோதிலும், தனது இதயமானது அறிவின்மையால் மூடப்பட்டு, “அதனை ஏற்பாயாக” என்று அவனைத் தூண்டி, அவன் ஏற்கும் படிச் செய்வதே செல்வத்தின் வலிமை ஆகும். “செல்வம் அழிவிற்கான காரணம் ஆகும் என்ற கருத்தை ஏற்பதற்கான அடிப்படை என்ன?” என்ற கேள்விக்கு, “பேராசையே காரணம்” என்று கூறி, அதற்கான ப்ரமாணத்தைக் காண்பிக்கிறார். மஹாபாரதம் சல்லியபர்வம் - ஹதே பீஷ்மே ஹதே த்ரோணே ஹதே கர்ணே மஹாரதே ஆசாபலவதீ ராஜந் சல்யோஜேஷ்யதி பாண்டவாந் - பீஷ்மர் இறந்த பின்னரும், துரோணர் இறந்த பின்னரும், கர்ணன் இறந்த பின்னரும், சல்லியன் பாண்டவர்களைக் கொல்வான் என்ற ஆசை வளர்ந்தது - என்பதற்கு ஏற்ப அதிரதர்கள் மற்றும் மஹாரதர்கள் ஆகியவர்கள் உட்பட அனைவரும் அழிந்த பின்னரும், சல்லியன் மூலமாகப் பாண்டவர்களை வெல்ல துரியோதன் முயன்றான் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (இவையென்னவுலகியற்கை) இவை சில லோகயாத்ரை இருக்கிறபடியே! (வள்ளலே) “ஐச்வர்யம் விநாச ஹேது” என்னுமிடத்தை

என்னெஞ்சிலே படுத்தி எனக்கு ஓளதார்யத்தைப் பண்ணினவனே! (மணிவண்ணா) மாணிக்கப் பண்டாரத்தையிறே ஓளதார்யம் பண்ணிற்று. ஸாதநாநுஷ்டாநம், மற்றொன்றைப் பண்ணவன்றாயிற்று. அன்றிக்கே, ஐச்வர்யாதிகளில் குத்தையைப் பிறப்பித்தது, பிடாத்தை விழவிட்டு வடிவழகைக் காட்டியாயிற்று. (உனகழல் இத்யாதி) ஜ்ஞாந லாபமாத்ரத்தால் போருமோ? ப்ராப்தியைப் பண்ணித் தர வேண்டாவோ? “மயர்வற மதிநலமருளி”னவோபாதி “துயரறு சுடரடி தொழுதெழ”ப் பண்ண வேண்டாவோ? பசியை விளைத்தால் சோறிட வேண்டாவோ?

விளக்கம் - (இவை என்ன உலகியற்கை) - இப்படியாக இந்த உலக வாழ்க்கையில் சில உள்ளனவே! (வள்ளலே) - “செல்வமானது அழிவிற்கான காரணம்” என்பதை எனது நெஞ்சில் ஆழமாகப் பதித்து, எனக்கு ஓளதார்யத்தைச் செய்தவனே! (மணிவண்ணா) - மாணிக்கப் பொக்கிஷமாகிய தனது திருமேனியை அல்லவோ எனக்குத் தாராளமாக அளித்தான்? சாதன அநுஷ்டானம் என்பதையும், ஆசார்ய உபதேசம் என்பதையும் கைக்கொண்ட பின்னரோ ஐச்வர்யம் போன்றவற்றில் நீ எனக்கு விலக்குதலை உண்டாக்கினாய்? அல்லது, செல்வம் போன்றவற்றின் மீது வைராக்யத்தை உண்டாக்கியது என்பது, உனது வடிவழகு மூலம் அல்லவோ? (உனகழல் இத்யாதி) - ஞானத்தைப் பெறும்படிச் செய்தால் மட்டும் போதுமானதாகுமோ? அதன் மூலம் அடையவல்ல பேற்றையும் நீ அளிக்கவேண்டாமா? திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருளி - என்பதைப் போன்று, திருவாய்மொழி (1-1-1) - துயர் அறு சுடர் அடி தொழுது எழு - என்னும் நிலையையும் ஏற்படுத்த வேண்டாமா?

வ்யாக்யானம் - (வள்ளல் செய்து) உன் திருவடிகளிலே நான் வந்து கிட்டும்படியாக ஓளதார்யத்தைப் பண்ணி. “இவன் இப்பேற்றைப் பெறுவான்” என்று விஷயீகரித்து. (அடியேனை) “பிறருடைமையையோ நான் நோக்கச் சொல்லுகிறது? உன்னுடைமை நசியாமல் நோக்க வேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்கிற என்னை. (உனதருளால்) “மயர்வற மதிநலமருளி”னவோபாதி, ப்ராப்தித்து ஈடாயிருப்பதும் ஓரருளைப் பண்ணவேணும். (வாங்காயே) “வாங்காய்” என்ற அசித் ஸமாதியாலே சொல்லுகிறார். அதுக்கு அடி, இத்தலையிலே பரமபக்தி பர்யந்தமாகப் பிறந்தாலும்,

பெறுகிற பேற்றின் கனத்தைப் பார்க்க, அத்தலையில் க்ருபையாலே பெற்றதாம்படியிருக்கையாலே.

விளக்கம் – (வள்ளல் செய்து) - உனது திருவடிகளை நான் வந்து அடையும்படியாக, தாராள குணத்தை வெளிப்படுத்தி. “இவன் இப்போது இந்தப் பேற்றை அடைவான்” என்று என்னை ஏற்றுக் கொண்டு. (அடியேனை) - மற்றவர்களுக்கு உடைமையான பொருளையோ நீ பாதுகாக்கவேண்டும் என்று உன்னை நான் வேண்டுகிறேன்? உனது உடைமையான என்னை நீ அழியாமல் பாதுகாக்கவேண்டும். இப்படியாக ப்ரார்த்தனை செய்யும் என்னை. (உனதருளால்) – “மயர்வற மதிநலம்” அருளியது போன்று, உன்னை அடைவதற்கு ஏற்றபடியான ஒரு அருளைச் செய்தருளவேண்டும். (வாங்காயே) - “வாங்காய்” என்று அஃறிணை போன்று கூறுகிறார். இதன் காரணம் என்னவென்றால், நம்மிடம் பரமபக்தி முடிய உள்ள அனைத்து நிலைகளும் ஏற்பட்டாலும், அடைகின்ற பேற்றை அடையும் வரிசையை நோக்கும்போது, அவை அவனுடைய அருளால் பெற்ற அருமை புலப்படுகிறது என்பதால் ஆகும்.

4-9-5 வாங்குநீர் மலருலகில் நிற்பனவும் திரிவனவும்

ஆங்குயிர்கள் பிறப்பிறப்புப் பிணி மூப்பால் தகர்ப்புண்ணும்

ஈங்கிதன் மேல் வெந்நகம் இவையென்னவுலகியற்கை

வாங்கெனை நீ மணிவண்ணா அடியேனை மறுக்கேலே

பொருள் – கடலுக்குள் அகப்பட்ட அனைத்தையும் உள்ளே இழுத்துக் கொள்ளும் ஸமுத்ர நீரைக் கொண்டதான பரந்த இந்தப் பூமியில், நிற்பது மற்றும் திரிவது என உள்ளவைகளும், அந்தந்த இடங்களில் வசிப்பவைகளும் ஆகிய ஆத்மாக்கள், இந்தப் பூமியில் உள்ளபோது, “பிறப்பு, இறப்பு மற்றும் வயோதிகம்” ஆகியவற்றால் பீடிக்கப்பட்டு வருந்தியபடியே உள்ளன. இதனையும் விடக் கொடியதான நரகங்களும் உள்ளன. இப்படிப்பட்ட உலக இயற்கைதான் என்னே! நீலரத்னம் போன்று காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ளவனே! இந்தத் துக்கங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத என்னை நீ ஏற்கவேண்டும். உனது அடியவனாகிய என்னை நீ கலங்கும்படிச் செய்யாமல் இருத்தல் வேண்டும்.

அவதாரிகை - “ஐந்ம ஜரா மரணாதிகளாலே நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவினின்றும், இது நடையாடாத தேசத்திலே அழைத்துக் கொண்டருள வேணும்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - “பிறப்பு, வயோதிகம் மற்றும் இறப்பு என்பதான துக்கங்களால் வருந்துகிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவிலிருந்து, இது போன்று துக்கங்கள் இல்லாத பரமபதத்திற்கு என்னை அழைத்துக் கொண்டருள வேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வாங்குநீர்மலருலகில்) கார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணத்திலே லயமாகக் கடவதிறே; இவ்வருகுண்டான கார்ய வர்க்கத்தையடையத் தன் பக்கலிலே வாங்கா நின்றுள்ள நீரிலே விஸ்த்ருதமாகா நின்றுள்ள லோகத்திலேயென்னுதல்; அப்யய பூர்விகையாயிறே ஸ்ருஷ்டி இருப்பது; அன்றிக்கே, வாங்குதல் - வளைதலாய், நீராலே சூழப்பட்டுத் திருநாபீ கமலத்திலே பிறந்த லோகமென்றுமாம். (நிற்பனவும் திரிவனவும்) ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும். (ஆங்கு உயிர்கள்) அவ்வவ சரீரஸ்த்தமான ஆத்மாக்கள். அன்றிக்கே, அங்கு என்கிற இது, மற்றோரிடத்திலே அந்வயிப்பதாக விட்டு வைத்து, “நிற்பனவும் திரிவனவமான உயிர்கள்” என்றாய், ஸ்தாவர ஜங்கமாத்மகமான ஆத்மாக்கள். (பிறப்பு இத்யாதி) ஐந்ம ஜரா மரணாதிகளாலே நெருக்குண்ணா நிற்பர்கள், ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்திக்கும் நாளித்தனையும். (இதன் மேல் வெந்நரகம்) இதுக்கு மேல் போனால் கொடிதான நரகம். இங்கு இருந்த நாள் மூலையடியே ஸுகாநுபவம் பண்ணித் திரிந்தார்களாம்படியன்றிறே, அங்குப் போனால் படும் துக்கம். ஸுக ப்ராந்தியாகிலும் உண்டு இங்கு; அங்கு நிஷ்க்ருஷ்ட துக்கமேயாயிற்று உள்ளது. உயிர்க் கழுவிருக்கு மவன், பிபாஸையும் வர்த்தித்துத் தண்ணீரும் குடித்து த்ருப்தனாமோபாதியிறே இங்குள்ளவை; அதுவுமில்லை அங்கு. இதொரு லோகயாத்ரையைப் பண்ணி வைக்கும்படியே!

விளக்கம் - (வாங்குநீர்மலருலகில்) - அனைத்துக் கார்யப் பொருள்களும் இறுதியில் அவற்றின் காரணப்பொருள்களில் சென்று லயிக்கின்றன அல்லவ? இங்கு காணப்படும் அனைத்து கார்யப்பொருள்களையும் தன்னிடம் வாங்கியபடி உள்ள

நீரில் தோன்றியதும், பரந்து விரிந்துள்ளதும் ஆகிய இந்த உலகத்தில். அதாவது நீரை முதலாகக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி உள்ளதால் இவ்விதம் கூறுகிறார். அல்லது “வாங்குதல்” என்பதற்கு “வளைந்து” எனப் பொருள் கூறலாம்; அதாவது, “நீரால் சூழப்பட்டதான திருநாபிக் கமலத்தில் தோன்றிய உலகத்தில்”, என்றும் கூறலாம். (நிற்பனவும் திரிவனவும்) - தாவரங்களும், விலங்குகளும். (ஆங்கு உயிர்கள்) - அந்தந்த சரீரங்களில் உள்ள ஆத்மாக்கள். அல்லது “ஆங்கு” என்பதை “வாங்கு எனை நீ” என்பதுடன் சேர்ப்பதற்காக விட்டு வைத்தால், “நிற்பனவும் திரிவனவமான உயிர்கள்” என்பது “தாவரம் மற்றும் விலங்குகளாக உள்ள உயிர்கள்” என்று பொருள் தருவதாகும். (பிறப்பு இத்யாதி) - ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள நாள் முடிய பிறப்பு, வயோதிகம் மற்றும் இறப்பு போன்றவற்றால் பீடிக்கப்பட்டு நிற்பார்கள். (இதன் மேல் வெந்நரகம்) - இதற்கு மேலே கொடியதான நரகம். இங்கு வாழ்ந்த நாள்களில் தனது விருப்பத்தின்படி இன்பத்தை அனுபவித்தபடி திரிந்தது போன்று அல்லாமல் அல்லவோ அங்கு ஏற்படும் துக்கம் உள்ளது? இங்கு துன்பத்தையும் இன்பமாக எண்ணி மயங்கும் நிலை உள்ளது; ஆனால் அங்கு முற்றிலுமாக துக்கம் மட்டுமே உள்ளது. கழுமரத்தில் ஏற்றப்பட்ட ஒருவன் தாகம் கொண்டு தண்ணீர் பருகியவுடன், தனது உயிர் போகும் நிலையையும் மறந்து மனநிறைவு கொள்வது போன்று இங்குள்ள இன்பங்கள் உள்ளன; ஆனால் அதனைப் போன்ற இன்பம் கூட அங்கு இல்லை. இது என்ன ஒரு வாழ்க்கை நிலை?

வ்யாக்யானம் - ஆனால், “உமக்குச் செய்யவேண்டுவது என்?” என்ன, (ஆங்கு வாங்கு எனை) “சரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்தயாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ” என்கிறபடியே, “ஏழலகும் தனிக்கோல் செல்ல” நீ விற்றிருக்கிறவிடத்திலே என்னை வாங்க வேணும். (மணிவண்ணா) சப்தாதி விஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் அவற்றின் வடிவிலே துவக்குண்டிருக்கிற என்னை, “அவ்வடிவை நாய்க்கிடாய்” என்னும்படியான உன் வடிவைக் காட்டிக் கொண்டு போக வேணும். “மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்” என்கிறபடியே, இவன் படியைக் கண்டால் வேறொன்றும் பிட்யாதிறே. (அடியேனை) உன் படியறிந்த என்னை, நீயும் அவ்வோலக்கமுமாயிருக்கிற இருப்பில் சுவடறிந்த என்னை. (மறுக்கேலே) ஜந்ம

ஜரா மரணாதிகளாலே நெருக்குண்கிற இவர்கள் நடுவேயிருந்து என்னெஞ்சு மறுகாதபடி பண்ணவேணும். என்னைக் கலங்கப் பண்ணாதே கொள். தெளிவிசும்பிலே வாங்கியருளவேணும். (அடியேனை மறுக்கேலே) அஸாதாரணராய், சேஷபூதரா யிருப்பாரையுங் கொண்டு லீலாரஸம் அனுபவிக்கக்கடவதோ?

விளக்கம் - இதனை கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “ஆனால் நாம் உமக்கு என்ன செய்யவேண்டும்?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (ஆங்கு வாங்கு எனை) - “ஆங்கு” என்பது பரமபதத்தைக் கூறுகிறது. இதற்கான ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; ச்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்தயாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ - சிந்தனைக்கு எட்டாதபடி உள்ளவனும், இந்த ஜகத்தின் நாதனும் ஆகிய விஷ்ணு, பக்தர்கள் மற்றும் பாகவதர்களால் சூழப்பட்டு, பெரியபிராட்டியுடன் ஸ்ரீவைகுண்டம் என்ற ஆஸ்தானத்தில் உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (4-5-1) - ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல - என்பதற்கு ஏற்ப நீ வீற்றுள்ள இடத்திற்கு என்னை நீ அழைத்துக் கொள்ளவேண்டும். (மணிவண்ணா) - உலக விஷயங்களில் மிகுந்த நாட்டம் கொண்டு, அவற்றின் தோற்றங்களில் மட்டுமே ஈடுபாடு கொண்டபடி உள்ள என்னை, “அத்தகைய தோற்றங்களை நாய்க்கு அளிப்பாய்” என்னும்படியாக, உனது வடிவழைக் காண்பித்தபடி இருத்தல் வேண்டும். ஆனால் மற்ற விஷயங்கள் அனைத்தையும் விலக்கலாம்படியாக அவனுடைய தோற்றம் இருக்குமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இரண்டாம் திருவந்தாதி (42) - மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள் - என்பதற்கு ஏற்ப, இவனுடைய திருமேனி உள்ள விதத்தைக் கண்டால் மற்ற எந்த விஷயமும் மனதிற்குப் பிடிக்காது அல்லவோ? (அடியேனை) - உனது விதங்களை அறிந்த என்னை; நீயும் உனது சபையுமாக உள்ளபடி, உனது அடிமையாக நான் உள்ள விதத்தை அறிந்த என்னை. (மறுக்கேலே) - பிறப்பு, வயோதிகம் மற்றும் இறப்பு என்பவற்றால் சூழப்பட்டுள்ள இவர்கள் நருவிலிருந்து, எனது நெஞ்சம் மயங்காதபடிச் செய்யவேண்டும். என்னை கலங்கும்படிச் செய்யாமல் ஏற்கவேண்டும். (அடியேனை மறுக்கேலே) - உனக்கு மட்டுமே உரியவராகவும்,

உனது அடியாருமாக உள்ளவர்களைக் கொண்டு, லீலையின் சுவையை அனுபவிப்பதோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 32)

வ்யாக்யானம் - (கிஞ்ச) “கீழ்ச்சொன்ன ஸாம்யமொழிய ஸ்தோத்ரத்திலே அவர்களிற் காட்டில் எனக்கு அதிகாரம் உண்டு என்கைக்கு ஒரு ஹேது உண்டு” என்கிறார். (ஏஷ ஸ்தோதா) பகவதாபிமுக்யத்தாலே ஸம்ஸாரிகளிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தனாய், “வாய் படைத்த ப்ரயோஜனம் இது” என்று, பகவத் ஸ்தோத்ரத்திலே அதிகரித்தவன். (சக்த்யதிசயேந ந தேநுகம்ப்ய:) நம்மை ஸ்தோத்ரம் பண்ண சக்தனென்று உனக்கு அனுக்ராஹ்யனாகிறேனல்லேன். (தே) “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்றும், “தத் விப்ராஸோ விபந்யவ:” என்றும், வேதங்களும் நித்யஸூரிகளும் புகழ்ந்து எல்லை காணமாட்டாத மஹிமையை உடைய உனக்குப் பரக்க ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகை தேட்டமன்றே என்னுதல்; ஸம்ஸாரிகள் ஆபிமுக்யம் பண்ணுகை தேட்டமான சீலவானாகையாலே, இவன் பண்ணும் ஸ்தோத்ரம் மிகையான உனக்கு என்னுதல். (அபி து) மற்றப்படி என்னுதல்; “பின்னை எங்ஙனே?” என்று ஸாநுநய ப்ரச்நமாதல். (ஸ்துதி க்ருதேந பரிச்ரமேண) உன்னை ஸ்துதிக்கையிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணி, அதுக்கு ஈடான சக்தி இல்லாமையாலே, புகழவும் மாட்டாதே படும் இளைப்பாலேயிறே நீ இரங்குவது. (தத்ர) அர்த்தம் இப்படியாய் நின்றவிடத்தில்; (ச்ரமஸ்து ஸுலபோ மம) எனக்கு விசேஷித்த ச்ரமமானது குறைவற உண்டு என்றுமாம்; (து) அவதாரணமாய், எனக்கே குறைவற்ற ச்ரமமுள்ளது என்றுமாம். (மந்த புத்தே:) என்று ச்ரம ஹேதுவைச் சொல்லுகிறது. அல்ப புத்தியென்கை. (இதி) இப்படி என்னுதல்; ஆகையால் என்று ஹேதுவாகச் சொல்லுதல். (அயமுத்யம:)

“ஸ்தோஷ்யாமி” என்று கொண்டு உண்டான இந்த உத்யமம். (உசிதோ மம ச) “ச” சப்தம் அவதாரணமாய் எனக்கே உசிதம் என்னுதல்; ஸமுச்சயமாய், எனக்கும் உசிதம் என்று கீழ் ச்லோகத்தோடே கூட்டுதல். (அப்ஜநேத்ர) “அவலோகநதாநே பூயோ மாம்” என்றும், “உன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்” என்றும் சொல்லுகிற படியே, அவிநேந ஸ்தோத்ரத்தைத் தலைக்கட்டும்படி அழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும் என்னுதல்; ஸ்தோத்ரத்தில் நிலை நின்றபடியைக் கண்டு “செந்தாமரைக்கண்ணொடு மறப்பற என்னுள்ளே மன்னினான்” என்கிறபடியே பரீதியாலே திருக்கண்கள் குளிர்ந்தபடியைச் சொல்லுதல்.

விளக்கம் – (கிஞ்ச) – “இதுவரை கூறப்பட்ட ஒப்புமைகள் மட்டுமே அல்லாமல், இந்தத் துதியில் நான் ஈடுபடுவதற்கு அவர்களைக் காட்டிலும் எனக்கு அதிகாரம் உள்ளது என்று கூறுவதற்கு வேறு ஒரு காரணமும் உள்ளது” என்கிறார். (ஏஷ ஸ்தோதா) - ஸர்வேச்வரனிடம் உள்ள ஈடுபாடு காரணமாக மற்ற ஸம்ஸாரிகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக, “வாய் உண்டானதன் பயன் இதுவே ஆகும்” என்று தீர்மானித்து, பகவானைத் துதிப்பதில் ஈடுபட்டவன். (சக்தி அதிசயேந ந தேநுகம்ப்ய:) – “இவன் நம்மைத் துதிக்கும் சக்தி கொண்டவன் அல்லன்” என்று உன்னால் உறுதியாக உரைக்க முடிந்தவன் அல்லன். (தே) தைத்திரீயத்தில் (2-1) – யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தத்தை அளவிட முடியாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்றும், ருக்வேதம் அஷ்டகம் (1-2-7) - தத் விப்ராலோ விபந்யவ: - அனைத்தையும் ப்ரகாசம் அடையச் செய்பவனும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, வேதங்களாலும் நித்யஸூரிகளாலும் கூட புகழ்ந்து, எல்லை காண இயலாதபடி உள்ள மஹிமையைக் கொண்ட உனக்கு இவ்விதம் விரிவாகத் துதித்தல் என்பது கிட்டுவது அரிதல்ல அல்லவோ? ஸம்ஸாரிகள் இவனுக்கு ஏற்றபடியாக இருத்தல் என்பது கிட்டுவதற்கு அரிய சீல குணம் கொண்டவன் என்பதால், இந்தத் துதியானது அதிகமாக உள்ளதாகத் தோன்றும் உனக்கு, என்று கூறுதல். (அபி து) மற்றபடி. “வேறு எப்படி?” என்று ஒரு கேள்வி எழும்படியாக. (ஸ்துதி க்ருதேந பரிசீரமேண) – உன்னைத் துதிக்கும்போது, அதிகமான ஈடுபாட்டைக் காண்பித்து, அதற்கு ஈடான சக்தி இல்லாமையால், புகழவும் இயலாமல் அடையும் துன்பத்தைக் கண்டு அல்லவோ நீ இரக்கம் கொள்ளும்படியாக உள்ளது? (தத்ர) - இவ்விதம் இங்கு பொருள் உள்ளபோது.

(ச்ரமஸ்து ஸுலபோ மம) - எனக்குச் சிறப்பான ஒரு களைப்பு குறையாமல் உள்ளது. (மந்த புத்தே:) - இந்தக் களைப்பிற்கான காரணத்தைக் கூறுகிறார். அதாவது அற்பமான புத்தி என்று கருத்து. (இதி) - இவ்விதமாக; அதாவது, “ஆகவே” என்று காரணத்தை கூறுகிறார். (அயமுத்யம:) - ஸ்தோத்ரரத்னம் (6) – ஸ்தோஷ்யாமி - என்பதன் மூலம் உண்டான இந்த நடுநிலைமை. (உசிதோ மம ச) - இங்குள்ள “ச” என்பது ஏவகாரமாக, “எனக்கு மட்டுமே உசிதம்” என்று கொள்ளப்படலாம். அல்லது, இதனை “எனக்கும் உசிதம்” என உம்மைத்தொகையாகக் கொண்டு, கடந்த ச்லோகத்துடன் சேர்க்கலாம். (அப்ஜநேத்ர) - ஸாமவேதம் (3-18-2-4) அவலோகநதாநேந பூயோ மாம் - அச்சுதா! மீண்டும் கடாஷிப்பதன் மூலம் என்னை காப்பாயாக - என்றும், திருவாய்மொழி (9-2-1) - உன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, எந்தவிதமான தடையும் இன்றி இந்தத் துதியை முடிக்கும்விதமாக, உனது அழகான திருக்கண்கள் கொண்டு நோக்கி அருளவேண்டும். இந்தத் துதியில் உறுதியாக நிலை நிற்பது கண்டு, திருவாய்மொழி (1-10-10) – செந்தாமரைக்கண்ணொடு மறப்பற என்னுள்ளே மன்னினான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ப்ரீதியுடன் திருக்கண்கள் குளிர்ந்த விதத்தைக் கூறுதல்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்